

Sommige rijke florastreken als de Hegau trekken in den bloeitijd honderden bloemenzoekers van verre streken, die er vooral de lelietjes der dalen komen weghalen. Manden vol worden naar Zwitserland verzonden, en wat het ergste is, de meeste worden met wortelstok en al uitgetrokken, om ze daar opnieuw te planten. Op deze manier moet zelfs de rijkste wildebloemenflora verarmen.

Een typisch voorbeeld, dat meer zegt dan kolommen-lange verzuchtingen, is het volgende:

Vóór enkele jaren vroeg een vader voor zijn 11 kinderen schoolvacantie, opdat deze 11 kinderen in het naastbijgelegen bosch lelietjes konden verzamelen, welke dan naar Berlijn gezonden werden. Om al deze treurige voorbeelden te sluiten, meldt Conwentz, dat van het eiland Rügen in één jaar 3400 K.G. lelietjes geoogst werden, waarvan de helft naar Berlijn ging, terwijl Guenther klaagt, dat uit Wurtemberg zelfs menschen naar de Hegau overkomen om jacht op gentianen en een soort blauwe aster te maken, welke daar alléén voorkomt.

Moet men dus in de bosch- en bergstreken van Midden- en Zuid-Duitschland door wetten en bepalingen de wilde flora in stand houden, ook aan de stranden der Oostzee heeft een plantenbeschermers nuttig werk verricht.

Nijmegen.

D. J. VAN DER VEN.

(Wordt vervolgd).

EEN LENTEMORGEN.

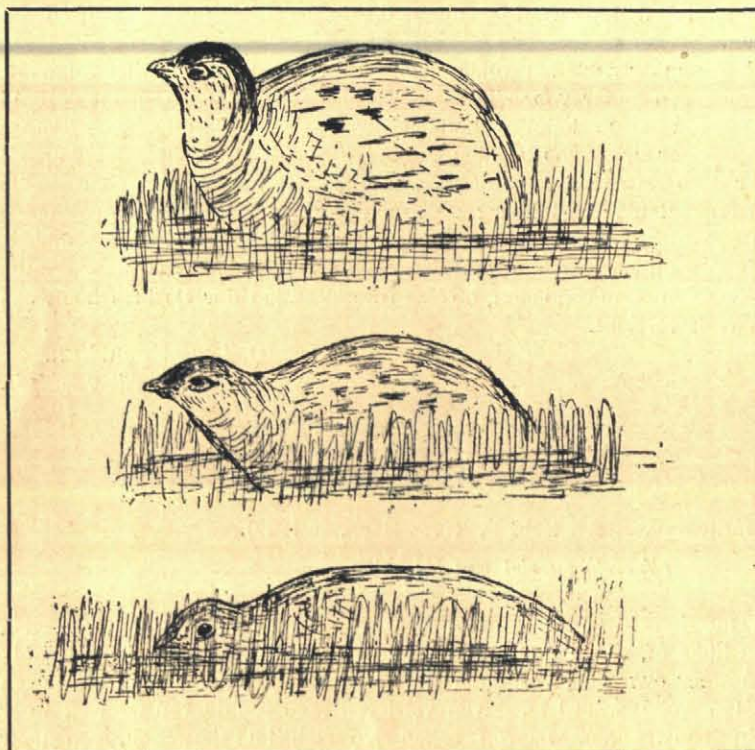
(Beschrijving van een tocht in 't voorjaar van 1909).

(Vervolg en slot van blz. 16).



W E brengen nu den boomgaard, waar we toen die uilen zagen, geen bezoek, maar slaan links af, rijden Bunnik door en den weg op naar Zeist. In Bunnik moeten we weer over den Krommen Rijn. Ook hier weer een kiekje, dat even afstappen ten volle waard is. Even verder liggen rechts van de weg weer uitgestrekte bouwlanden. Daarop zagen we zich iets bewegen, een paar 100 M. van ons af. We dachten onmiddellijk aan patrijzen en sprongen voorzichtig van de fiets, die vlug tegen een boom gezet werd. Was het er nog? Op de plek, waar we ze gezien hadden, ontdekten we met den kijker slechts twee platbollen verhevenheden, die sterk deden denken aan egels, maar ook wel aardkluiten konden zijn. We liepen er op toe en nu werden de bultjes hoe langer, hoe platter. Hoe dichter we er bij kwamen, hoe minder we er nog van zagen, tot we tenslotte er zelfs over gingen kabbelen, of 't nu wel iets was of niet. Toch liepen we door, we moesten er 't onze van hebben en werkelijk, toen we op een M. of 5, afstand waren van de plek, waar we 't eerst wat gezien hadden, vlogen plotseling twee patrijzen op en verdwenen heel spoedig uit ons oog. Of die zich ook goed gedekt hadden. Hadden we ons maar stil gehouden. Nu was dat buitenkansje ons weer ontkomen, maar een paar dagen later hebben we ze op een avond beter gezien. We wandelden toen den bruggetjesweg. Op 't weiland, volgend op 't bosch van Nieuw Amelisweerd, zagen we twee hazen. We besloten eens te probeeren, hoe dicht we die konden naderen, zonder dat ze ons merkten. Er stonden een paar boomen in 't land en nu gingen we zoo achter elkaar loopen, dat we voor 't oog der hazen steeds achter die stammen bleven. Voorzichtig slopen we voort. De haasjes aten van 't gras en sprongen op hun lange, steeds gebogen blijvende achterpooten telkens met kleine sprongetjes vooruit. Ze deden daarbij erg denken aan de »kangoeroe« in Artis. Eerst ging 't best. Ze merkten niets en wij kwamen al dichter en dichter bij. Toen begonnen ze onraad te merken. Dan bleven ze even zitten luisteren, renden een eindje verder en schenen plotseling hun vrees weer te vergeten. We hadden den derden boom bereikt en moesten nu ongedekt verder sluipen. De afstand was nu

niet meer dan 15 M., maar 't gelukte ons niet nog dichter bij te komen. Ze verplaatsen zich telkens ongeveer evenveel als wij. 't Begon langzamerhand donkerder te worden. Daar

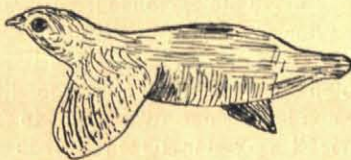


.... werden de bultjes hoe langer hoe platter.

kwamen plotseling, als paarden in een circus, twee vogels het weiland in rennen, twee patrijzen. We stonden terstond muistil, om dit toch vooral goed te zien. Ze renden, ja, als bezeten en elkaar na, een groote boog om ons heen beschrijvend en een eigenaardige schorre kreet uitstootend. Met den kijker konden we hun pootjes met een verbazingwekkende snelheid zien bewegen. Even daarna zagen we nog een paartje, dat op dezelfde wijze deed.

't Was een eenig schouwspel, dat zich daar aan ons oog vertoonde. Langen tijd bleven we er naar kijken, tot het bijna geheel donker was en wij ons moesten haasten, om niet al te

laat thuis te komen. Doch keeren we naar ons bouwland even voorbij Bunnik terug. Niets gesticht over die slimme patrijzen gaan we weer verder, om voor we aan de bekende Koelaan komen, nog eens weer af te stappen, nu voor een troep geelgorzen op een mesthoop bij een boereplaats. Eerst zagen we er maar één, maar toen we beter opletten, bleek het, dat het er vol zat; telkens wipte er weer een op, die we niet van de mest hadden onderscheiden. Wat konden we ze nu goed waarnemen, vooral één, die juist in 't zonnetje op een hek zat. 't Was of hij er plezier in had zich te laten bekijken, want toen we 'm op ons gemak van voren opge-

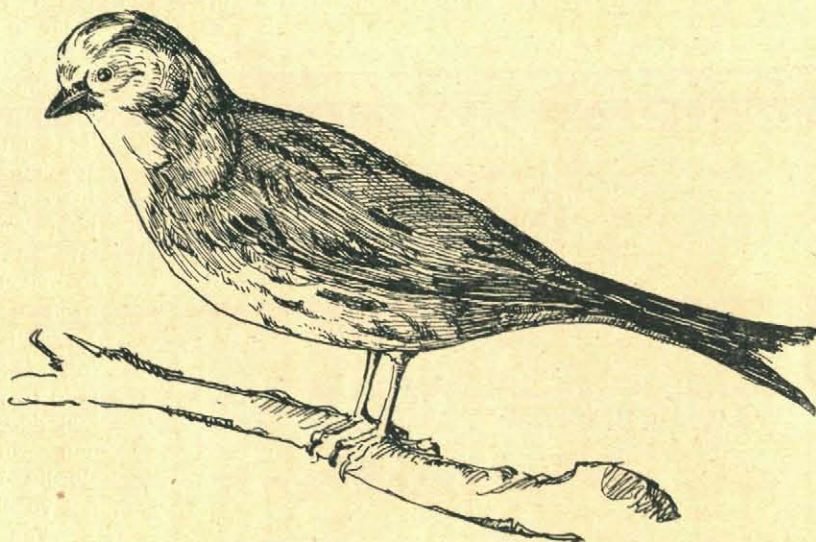


.... vlogen plotseling twee patrijzen op.

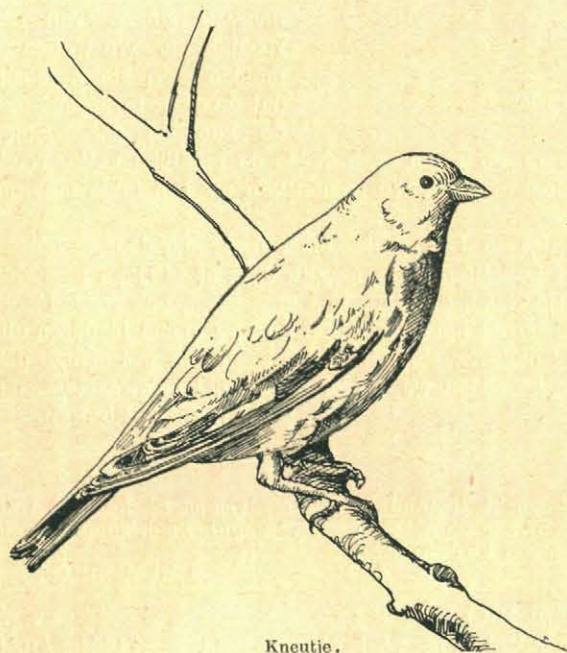
nomen hadden, draaide hij zich om en liet ons zien, hoe mooi roestbruin hij van achteren onder de vleugels was. Zingen deden ze nog niet, maar wie over een paar weken het

eentonige, en toch zoo aardige geluid wil hooren, ga maar naar deze streek. Hier wonen geelgorzen genoeg.

Wij gaan verder, nu de Koelaan in en daarin rechts af, den zg. Tiendweg op en vervolgens de Bunsingsteeg. Ook hier wachtte ons weer een echt lentes tafreeltje van zingende blijde vogels. 't Wemelde er van klein gedoe, meezen, vinken, roodborstjes, maar 't meest bekoorde ons het zachte zingen van een paar kneutjes hoog in de toppen der boomen.



.... 't was, of hij er plezier in had zich te laten bekijken.



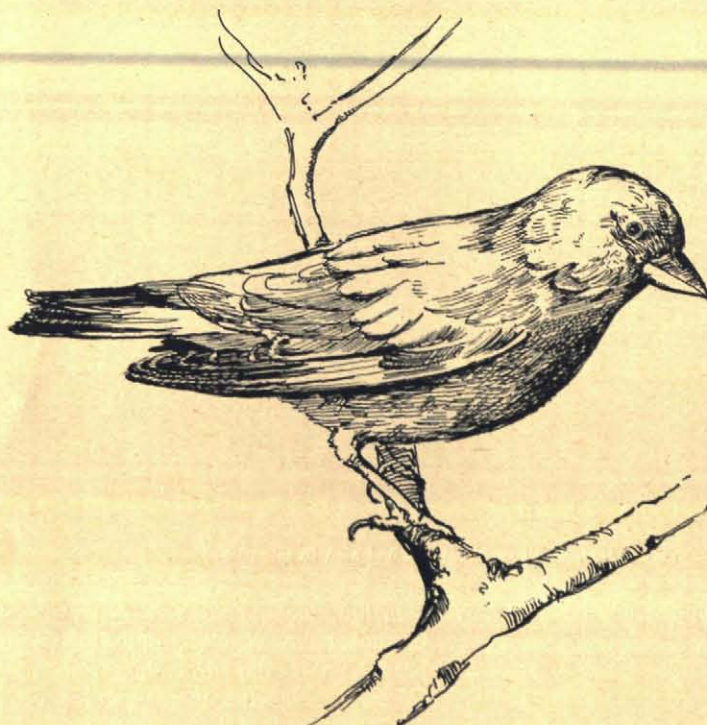
Kneutje.

Wat een fijn, zoet geluid, zoo echt passend bij het lieve vogeltje, dat het voortbrengt. Dat die groenling zich niet schaamt, daartusschen zijn heesch gesjirrrp te doen hooren. Een forsche vogel, die vlasvink en mooi ook wel, zooals hij daar in 't zonlicht zit op een wilgetak en het geel aan vleugels, buik en staart zich duidelijk afteekent tegen 't groen van 't overige pakje.

Een half uur temidden dezer blijde vogelwereld is om voor we 't weten en 't is nu bij twaalfen. We zetten onzen tocht voort en bereiken spoedig de straatweg in Driebergen. Weer een geheel andere omgeving als even te voren. Zoo pas wei- en bouwland, afgewisseld door boomgaarden en laag elzenhout, nu hooge beukenbosschen, waar de spechtenlach door de boomen klinkt en een boomklever druk bezig is naar voedsel te zoeken. Dat is juist het prettige van een vogel-excursie per fiets, de groote afwisseling der streken die je op één morgen kunt bezoeken en daarmee de groote verscheidenheid

van vogels, die je in korten tijd kunt waarnemen. Ook kun je dikwijls denzelfden tocht

maken, zoodat je langzamerhand vaste plekjes gaat weten, waar bepaalde vogels bijna altijd te zien zijn. En daar kun je dan wat langer vertoeven, om iets meer van het intieme leven waar te nemen.



.... een forsche vogel, die vlasvink.

In Driebergen zijn we spoedig rechtsaf geslagen den weg op naar Odijk. 't Is nu na twaalf uur en we zien weinig vogels meer. In een els zitt en een pimpelmees, een roodborstje en een wijfjes-vink toilet te maken. Ze hebben zoo-even een bad genomen. Vooral het meesje is druk in de weer met het in orde brengen en glad strijken der veertjes. Zachtjes aan wordt het van een slordig bolletje weer een net vogeltje.

Van Odijk gaan we weer terug naar Bunnik. Bij den tuin naast de kerk stappen we nog even af om nog eens te luisteren naar 't zingen van een roodborstje. We treffen er meteen een staartmeesje, dat op echte meezenmanier de knoppen der boomen

afzoekt naar voedsel. Hier staan hazelaars en elzen, van beide de manlijke katjes reeds uitgestoven, maar de vrouwelijke heel mooi in bloei. We nemen van elk een takje mee om thuis te bezien en te teekenen.

Het wordt nu tijd om, willen we niet te laat thuis komen, geregeld door te fietsen. Toch kunnen we 't niet laten om bij fort Lunetten nog even zijwaarts af te slaan naar den Krommen Rijn, om te zien of het groote Hoefblad, dat daar in massa staat, ook reeds bloeit. Een groot aantal vuilroze trossen steekt al boven het gras en de nu nog kleine bladeren uit; geheel open zijn de bloempjes echter nog niet. Er staan reuzentrossen van wel eenige dM. lengte. Ook hiervan gaat er eentje mee en nu rijden we verder onverwijd huiswaarts.

Utrecht.

S. J. GEERTS—RONNER.

Reisgenoot Texel. — Ondergeteekende zoekt iemand (liefst vogelvriend of -kenner) voor reisgezelschap naar Texel, vermoedelijk ongeveer de eerste week van Juni. Doel: vogels. Juiste datum nader overeen te komen. Ieder op eigen kosten.

Wageningen.

A. B. WIGMAN.

A A N G E B O D E N :

Jaarg. XI—XVI van *D. L. N.* à f 1.50 per deel. Adr.: W. de Jong, Egelandiersgr. 142 h., Amst.

Jaarg. 1911 van »Buiten«, 52 afl. voor f 3 en »de Levende Natuur«, jaarg. 1911 zonder bijv. in 24 afl. voor f 2, vracht voor koopers. Adres: Mej. G. J. Kerbert te Velsen.